

Londonavisen Telegraph minder om, at JASTA er en trussel imod Londonistan-terrorisme

26. sept., 2016 – I en signal-lederartikel i dag mindede Londonavisen *Telegraph* krigspartiet i Storbritannien og USA om, at London, så vel som Saudi-Arabien, har terrorister, der nu udsættes for risiko fra JASTA. *Telegraph* går i kraftigt forsvar for præsident Barack Obamas forræderiske forsvar for sine partnere i krig og terrorisme, imod Loven om Retsforfølgelse af Sponsorere af Terrorismen, JASTA.

»Det var korrekt af Barack Obama at nedlægge veto mod loven om 11. september og beskytte USA's allierede, som Storbritannien«, lyder lederens titel. Den erklærer, at »JASTA-lovens hovedmål var at gøre det muligt for de pårørende til dem, der blev dræbt eller kom til skade i 11/9-angrebene, at lægge sag an mod Saudi-Arabien, hvis borgere var involveret i planlægningen af det værste terrorangreb i USA's historie.« Behændigt udtrykt, eftersom disse »borgere« er blevet påvist at omfatte Prins Bandar, daværende saudisk ambassadør til USA.

Men, fortsætter *Telegraphs* leder, »Hr. Obama følte sig nødsaget til at nedlægge veto imod loven pga. den potentielle skade, den kunne påføre nøgleallierede, såsom Storbritannien«; og her har lederen et link til en artikel fra 5. juni, 2016, »Hvorfor en amerikansk lov, der vil gøre det muligt for 11/9-familier at sagsøge Saudi-Arabien, er en trussel mod Storbritannien og dets efterretningstjenester«, af det konservative parlamentsmedlem Tom Tugendhat.

Årsagen er klar: Sponsoreringen af terrorisme, samt den udbredte rekruttering af terrorister, der har fundet sted i

det, mange andre lande har kaldt »Londonistan«, uden forstyrrende indgriben fra de britiske myndigheder.

»Storbritanniens efterretnings- og sikkerhedstjenester, MI6 og MI5, er også bekymrede over implikationerne af den foreslåede lov, eftersom den kunne gøre dem sårbare over for fjendtlige sagsanlæg fra amerikanske advokater, der forsøger at bevise, at britiskbaserede jihadister har været involveret i terrorplaner imod amerikanske mål.«

Politikken for at føre krig for »regimeskifte« og med at støtte spredningen af terror imod nationer, er en britisk imperiepolitik, som både George W. Bush og Obama har fulgt. Chilcot-kommissionen, der afslørede Tony Blairs Irakkrig, samt det britiske Underhus' rapport, der tvang David Cameron ud af politik pga. hans Libyenkrig, beviser dette.

Telegraphs lederartikel minder amerikanere om, hvad der virkelig står på spil, hvis man griber chancen for at underkende Obamas veto af JASTA og gøre en ende på hans forræderi.

**Fra LaRouche-bevægelsen 8.
feb. 2015:**

**Hvis I er slaver af London og
Wall Street, får I global
krig**

Hvis kansler Merkels og præsident Hollandes pludselige mission til Moskva, og deres fem timer lange møde med præsident Putin,

er mislykkedes i denne weekend – hvilket ikke er sikkert, men et sandsynligt resultat – vil det være mislykket på randen af generel krig, var stort set, hvad Hollande bagefter sagde.

Disse europæiske ledere brød bestemt med Obama over oprustningen af Kievregimet for at bekrige Rusland. Men de forbliver fortsat fastlåst i de britiske bankierers katastrofale sammenbryg af euroen og eurozonen, med deres traktater om verdensfascisme og regler for økonomisk ødelæggelse. Og dette er det, der sluttelig var drivkraften bag konfrontationen med krig mod Rusland, og mod BRIKS.

Bed Rusland om at acceptere Hitlers egne nazister, der dominerer i Kiev, og 30.000 NATO-tropper opstillet langs Ruslands grænser i et halvt dusin lande? Som Lyndon LaRouche insisterede fredag for at tydeliggøre de virkelige omstændigheder,

»Fjern Nulands nazister! Ellers har I ikke en chance for at undgå krig.«

Helga Zepp-LaRouche kritiserede kraftigt Merkel i en strategisk vurdering den 6. februar: Samtidig med, at de køler Londons og Obamas krigspolitik af, kræver hun og finansminister Schäuble streng overholdelse fra Grækenlands side af euroens og ECB's »principper og traktater«, som er det ødelæggende problem for hele Den europæiske Union, og sandsynligvis vil bryde den. Helga minder de europæiske læsere om, at hun i februar 2008 advarede om, at Lissabon-traktaten ville være en ny Versailles-traktat og, ligesom den første, ville indeholde kimene til krig og fascisme.

Euroen var Londons finansimperialisters fængsel for Europa – Margaret Thatchers og George H.W. Bush' »Britisk vesteuropæiske Kompagni« – og det er London, der nu er ude på at bekrige BRIKS for disses frækhed med at vokse økonomisk og produktionsmæssigt. Londons marionet, Obama, har tydeligvis

skubbet de europæiske »allierede« fra sig og skræmt dem på dette farlige tidspunkt, men de forbliver fortsat slaver af Londons økonomiske fængsel.

Den nye, græske regering vil imidlertid ikke gå med til at fortsætte deres nations selvdestruktion, og de har nu flertallet af grækernes udtrykkelige støtte, samt også støtte i den voksende bevægelse for anti-nedskæringspolitik i andre lande. Premierminister Tsipras vil formelt meddele sin politik i parlamentet i dag. Selvom det flyver med trusler fra EU, fortsætter Grækenland med at satse på genforhandling af gælden og investering i Grækenlands realøkonomi.

Vi har den løsning, der vil virke og kan lade sig gøre for, som LaRouche siger, at aflive den døde gæld og derivatboblen, knuse Wall Streets og Londons magt og erstatte det med nye, produktive kreditinstitutioner, der kan tilkobles de BRIKS-allierede landes institutioner.

Og vi har det unikt magtfulde våben imod terrorisme og krig, som vi har skabt, nemlig kampen om de »28 sider«, der afslører saudernes og briternes »Londonistan«-ansvar for terrorismen. Der rapporteres og debatteres nu om denne kamp for af afklassificere disse dokumenter over hele verden, hele tiden. LaRouche understregede i fredags, at dette ikke er nok: Obama må bankes med dette for at fremtvinge den faktiske frigivelse af de hemmeligstemplede dokumenter. Han dækker over briternes og saudernes krigs- og terrorforbrydelser, og han er medskyldig i dem. Han må besejres på dette grundlag og tvinges til at gå.

Læs også: [EIR Efterretningsrapport: Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme. Af Jeffrey Steinberg, 19. jan. 2015](#)

Titelbillede: John Singer Sargents godt seks meter lange »Gassed« fra 1919. Det forestiller en deling soldater, døde eller blindede af kemisk krigsførelse. Til dato et af historiens fysisk største og mest trøstesløse malerier.

Billede i teksten: Pieter Brueghel den Ældre, 1568: Den blinde, der fører de blinde. Snart trimler de alle hjælpeløse ud over grøftekanten ...

**Jeffrey Steinberg, en af EIR's redaktører med speciale i efterretninger:
Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme:
Frigiv sandheden, og lad os lukke imperiemagternes topstyrede terrorapparat ned, én gang for alle!**

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: ... det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden

som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: Jeg mener, at senator Graham virkelig satte rammerne for at besvare det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

I andre afsnit af pressekonferencen onsdag pointerede senator Graham, og også kongresmedlem Lynch, mener jeg, at når dokumenter fra regeringen underkastes undersøgelse med henblik på klassificering (hemmeligstempling), før de frigives til offentligheden, så er der meget ofte bortredigeringer. Disse udgør navne, der ikke nævnes, måske undertiden landenavne, der ikke nævnes, fordi man er bekymret for, hvad det kunne afsløre. Men der har aldrig været et dokument af samme vigtighed som Den fælles Kongresundersøgelse, hvor et helt kapitel, med praktisk talt hvert ord i kapitlet spærret og erklæret klassificeret. Og alle de kongresmedlemmer, der for nylig har læst disse 28 sider, hvilket i sig selv var en kamp, har sagt, at der ikke er noget, der kommer op i den standard, hvor man kan være bekymret for den nationale sikkerhed.

(Dansk udskrift af hele senator Bob Grahams pressekonference, samt selve pressekonferencen, kan ses [her](#))

Det, som siderne afslører, og der er vigtige dele af disse 28 sider, som vi kender til, de afslører for det første, at der rent faktisk var et udbredt støttenetværk, der i hvert fald i to af hovedflykaprernes tilfælde opererede, det vil sige de to første 11. september-flykaprere, der ankom til USA mere end et år før angrebene 11. september. De blev modtaget af to mænd i Los Angeles lufthavn, der blev identificeret som agenter i den

saudiarabiske efterretningstjeneste; disse to saudiske agenter sørgede for indkvartering, andre former for logistiske behov, gav dem penge og fik dem rent faktisk ind i den oprindelige pilotuddannelse.

I hele denne periode modtog disse to saudiske efterretningsofficerer jævnligt penge for at finansiere disse aktiviteter. Nogle af pengene kom via et selskab, der var en eksklusiv, såkaldt privat, facade for Det saudiske Ministerium for Forsvar og Flyvning, og den ene af disse to saudiske efterretningsofficerer var en spøgelsesmedarbejder, der modtog ikke blot en betydelig løn, men også dyr finansiering af udgifter, i den periode, hvor 11. september-flykaprerne blev guidet rundt og beskyttet og finansieret. Der kom mindst 50.000 dollar, sandsynligvis nærmere 70.000 dollar, direkte til disse saudiske efterretningsagenter i tiden op til 11. september-angrebene fra den saudiarabiske ambassadør til USA, Prins Bandar bin Sultans personlige bankkonto.

Prins Bandar bin Sultan har været et fast element i USA i årtier; mange mennesker refererede til ham som »Bandar Bush«, fordi han havde sådan et ekstraordinært tæt forhold til både Bush 41 og Bush 43. Bandars hustru, Prinsesse Haifa, var søster til Prins Turki bin Faisal, som var chef for saudisk efterretningsvæsen i over ti år, og som trak sig tilbage fra denne post to uger før angrebene 11. september. Prins Turki var en af de afgørende spillere, der forhandlede direkte med Osama bin Laden og åbnede sluserne for saudisk finansiering, der tilflød al-Qaeda i perioden umiddelbart forud for bombningerne af afrikanske ambassader, angrebet på USS Cole og dernæst angrebene 11. september.

Jeg tror, at senator Graham var meget bevidst om sammenstillingen af sine bemærkninger om Saudi Arabien, monarkiet i Saudi Arabien, og hans referencer til det britiske monarkis forræderi under Borgerkrigen. For i dag er det i realiteten umuligt at skelne mellem det britiske og det saudiske monarki: De repræsenterer en enkelt kraft, og havde

det ikke været for den aktive og bevidste involvering af det britiske monarki og britiske efterretningstjenester, havde saudierne ikke kunnet spille den form for rolle, de spillede, hvor de ydede afgørende støtte til 11. september-flykaprerne, og mange, mange andre lignende aktiviteter.

Der er faktisk et veldokumenteret billede af overensstemmelse mellem britiske og saudiske monarkiske operationer, der har direkte forbindelse til 11. september. Fra og med 1985 var Prins Bandar bin Sultan, selv om han var ambassadøren her i Washington, D.C., det personlige mellemlid til daværende premierminister Margaret Thatcher i en meget unik aftale om en byttehandel mellem briterne og saudierne, hvor briterne gennem våbenindustrielskabet BAE Systems leverede diverse former for våben til en værdi af 40 milliarder dollar til Det saudiske Forsvarsministerium. Til gengæld betalte saudierne for dette militærudstyr, og et par meget store bestiktelser, der gik til ledende regeringsfolk i Det saudiske Forsvarsministerium og blev uddelt blandt flere andre saudiske prinser, ved at levere 600.000 tønder olie dagligt, fra 1985, og dette program eksisterer faktisk endnu i dag.

I EIR arbejdede vi lidt med at analysere tallene, og vi fik dernæst en vis afgørende, bekræftende information af Prins Bandar selv. Hvis man ser på den mængde penge, som briterne brugte til at levere disse våbensystemer, og dernæst sammenligner det med de indtægter, der blev genereret af salget af bogstavelig talt en supertanker olie om dagen på spotmarkederne i en periode fra 1985 og fortsættende frem til i dag, vil man finde, at efter at have taget alle disse kendsgerninger i betragtning, var der stadig en del mere end 100 milliarder dollar i finansiering til overs.

I en nylig, sanktioneret biografi pralede Prins Bandar af den kendsgerning, at det særlige forhold mellem det saudiske og det britiske monarki muliggjorde oprettelsen af en række offshore-fonde – sorte fonde, sandsynligvis den største pulje af penge til hemmelige operationer, der nogen sinde er samlet

på en gang. Og disse britisk-saudiske fonde, der blev administreret i fællesskab, gik, som Bandar selv pralede med, til (citat) »krigen mod kommunisme«, hvorved han mente finansieringen af Mujaheddin i Afghanistan, som var en af ynglepladserne for al-Qaeda og alle de andre grupper, som vi nu ser optræde på verdensscenen.

Og i den periode, hvor Bandar og hans hustru således leverede finansiering til de saudiske efterretningsofficerer, der guidede to af hovedflykaprerne i 11. september rundt, modtog Bandar jævnligt bankoverførsler fra Bank of England, i form af hans »mæglersalær« for olie-for-våben-aftalen mellem briterne og saudierne – den hed al Yamamah; de kaldte det »The Dove«, oversat til engelsk fra arabisk. Så Bandars del af dette arrangement var som et minimum 2 mia. dollar i mæglersalær, der kom ind på hans bankkonti i Riggs National Bank. Det var disse penge, der blev sendt af sted for at hjælpe med at finansiere 11. september-flykaprerne.

Dette er alt sammen en del af det, der står i de 28 sider. Vi ved det ikke, fordi vi sneg os ned i kælderens i Capitolbygningen og læste dem; vi ved det, fordi der har været andre redegørelser. For eksempel skrev senator Graham en bog i 2004 med titlen Efterretningsanliggender, og denne bog fortalte om hans oplevelse som formand for Den fælles Kongreskomite til undersøgelse af 11. september, og han fortalte som anekdoter om en del af de afgørende resultater, som dengang fandtes i de 28 sider, som blev bortredigeret af præsident Bush og vicepræsident Cheney, og som fortsat holdes tilsløret af præsident Obama på trods af den kendsgerning, at han, ved mindst to lejligheder lovede familiemedlemmerne, 11. september familiemedlemmerne, ansigt-til-ansigt, at han ville sørge for, at disse sider blev afklassificeret.

Jeg er sikker på, at der er mange andre faktorer inkluderet i disse 28 sider, der drejede sig om spørgsmålet om der var, eller ikke var, netværk, der var involveret i at støtte terroristerne, og hvor pengene til operationerne den 11.

september kom fra. Navnet Saudi Arabien, navne på specifikke, højtplacerede personer i det saudiske monarki og den saudiske regering, står overalt på de 28 sider. Jeg havde, under pressekonferencen onsdag, lejlighed til at bede senator Graham om at give en kort redegørelse af et andet element af 11. september-historien: På baggrund af resultater af undersøgelsen af cellen i San Diego, Californien, hvor de saudiske efterretningsofficerer direkte fremmede flykaprernes aktiviteter og forberedelser, stillede senator Graham spørgsmålet, om der var, eller ikke var, etableret lignende støtteoperationer andre afgørende steder, hvor flykaprerne lavede det forberedende arbejde. Det omfatter steder som Sarasota, Florida, hvor Mohammed Atta og det ene team var under uddannelse og opererede; det omfattede Herndon, Virginia; det omfattede Paterson, New Jersey; og der var andre steder. Men disse fire steder, San Diego, Sarasota, Herndon og Paterson, var afgørende centre for alle forberedelserne og iscenesættelsen af 11. september-operationen.

Senator Graham kommer fra Florida. Han spurgte FBI, på det tidspunkt, hvor han var formand for Den fælles Kongresundersøgelse af alle filer med relation til de undersøgelser, der blev foretaget i Florida, om der var nogen indikation på, at et lignende støtteapparat opererede i dette område. FBI svarede tilbage, gentagne gange, at der ikke var nogen optegnelser, ingen beviser på noget sådant. Mange år senere, grundlæggende set inden for de seneste to år, blev det, gennem arbejde udført af undersøgende journalister, og gennem registreringen af en retssag, anlagt med baggrund i Loven om Informationsfrihed, med nogen forsinkelse opdaget, at jo, der havde faktisk været endnu en støttecelle, denne gang ledet af en meget prominent, saudisk forretningsmand, der var ansat af den saudiske kongefamilie, og hvis hjem ofte blev besøgt af Mohammed Atta og de andre flykaprere. Og minsandten, om ikke FBI sluttelig indrømmede, at de havde over 80.000 siders dokumentation! Denne dokumentation blev tilbageholdt for Den fælles Kongresundersøgelse, blev undertrykt og

mørklagt i et dusin år; og nu, for første gang, undersøger en føderal dommer dette materiale. Dette kaster nu et langt stærkere lys på ikke alene det saudiske, men det anglo-saudiske element af hele 11. september-processen.

Og igen, hvis denne information var kommet ud til offentligheden – kongresmedlemmerne Jones, Lynch og Thomas Massie, der er den tredje medsponsor af lovforslaget for afklassificeringen af de 28 sider, har alle sammen sagt, at efter at have læst de 28 sider – og de har været meget forsigtige med ikke at sige et ord om, hvad de ved om indholdet af disse 28 sider, men de har ret til at komme med deres mening; og i alle tilfælde sagde de, at hele deres syn på de seneste 15 års historie, og endnu længere, var fundamentalt forandret og rystet af det, de havde læst i disse 28 sider.

Nu står vi så her, i begyndelsen af 2015. Vi har netop set det forfærdelige angreb, der fandt sted i Paris, Frankrig, onsdag morgen i denne uge. USA er nu angiveligt i en alliance med Saudi Arabien, Storbritannien og andre lande i Golfstaternes Samarbejdsråd i Den persiske Golf, sunni-lande, for det meste monarkier, der angiveligt fører krig mod Islamisk Stat, ISIS. Men bevismaterialet i disse 28 sider indikerer, at dette anglo-saudiske apparat er kildeudspringet til hele den internationale terrorisme, som vi er blevet konfronteret med i løbet af det seneste dusin år. I stedet for at afsløre den intense og dybe saudiske involvering i 11. september, var alle saudiere, der befandt sig i USA, inklusive medlemmer af bin Laden-familien, de første, der fik lov at gå ombord i kommercielle fly efter angrebet 11. september. I dagene efter 11. september blev hvert eneste af disse mennesker samlet og, ikke sat i fængsel, eller udleveret, men sat på kommercielle fly og bragt tilbage til Saudi Arabien, i sikkerhed for USA's retshåndhævelse.

Så mørklægningen har været vedholdende, og, som senator Graham netop sagde på pressekonferencen, som et resultat af dette var

der et klart budskab: I kan fortsætte ustraffet, for USA vil mørklægge denne britisk-saudiske faktor.

Hændelserne i Paris for et par dage siden er stadig ved at blive undersøgt. Det ville være for tidligt at erklære historien for klappet og klar og hævde, at der er et klart billede af, hvad der stod bag denne operation. Men der er allerede kommet flere ting frem, der er blevet bekræftet og står klart: For det første var de to brødre, der var involveret som attentatmænd på Charlie Hebdo's kontor, og som dræbte et dusin mennesker, en del af et netværk, et rekrutterende netværk, et jihadist-netværk, der meget længe har opereret under det britiske monarkis beskyttende paraply. Der er moskéer i London, inklusive Finsbury Park-moskéen, hvor de, der rekrutterede disse to Kouachi-brødre, var baseret og i årtier beskyttet af den britiske krone og britisk efterretningsvæsen.

En af lederne af denne moské, Abu Hamza, blev for nylig, inden for de seneste par år, udleveret til USA og retsforfulgt for sin rolle i visse terroraktiviteter og rekruttering af terrorister, og hovedelementet i hans forsvar ved en amerikansk domstol er, at, mens han var i USA for at rekruttere til al-Qaeda og andre jihadist-grupper, arbejdede han også i hemmelighed for MI5, deres modstykke til FBI. Og der er grund til at tro, at disse påstande har betydelig troværdighed.

På den ene eller anden måde, så har vi her at gøre med et topstyret, anglo-saudisk apparat, der er kildeudspringet til finansieringen, uddannelsen og beskyttelsen af international terrorisme, og så længe, sandheden forbliver skjult for det amerikanske folk, og for hele verden, er der ingen måde, hvorpå vi kan stoppe denne terrorisme; denne terrorisme vil fortsætte, uafbrudt, og dog kan vi, ved simpelt hen at afsløre sandheden, og starte med frigivelsen af de 28 sider, begynde at løse dette problem på den rigtige måde.

Jeg bør tilføje en fodnote: For, flere måneder før angrebene 11. september, præsenterede Executive Intelligence Review et dossier for daværende udenrigsminister Madeleine Albright. Og dossieret opfordrede grundlæggende set Udenrigsministeriet til at overveje, om Storbritanniens regering burde sættes på listen over stater, der sponsorerer terrorisme. [EIR, Vol. 27, nr. 3, 21. jan. 2000; »Put Britain on the List of State Sponsoring Terrorism«; http://www.larouchepub.com/eiw/public/2000/eirv27n03-20000121/eirv27n03-20000121_052-put_britain_on_the_list_of_state.pdf].

Dette dossier, der kan ses på EIR's websides hjemmeside, var udelukkende baseret på regeringsdokumentation, formelle diplomatiske henvendelser, der var registreret hos British Foreign and Commonwealth Office, fra regeringer så forskellige som den egyptiske, russiske, peruvianske, colombianske, indiske – og i hvert enkelt tilfælde lød klagen på det samme. At terrornetværk, der var aktive i alle disse lande, fik beskyttelse på et sikkert sted, logistisk støtte og finansiering af den britiske regering.

I Ruslands tilfælde var der moskéer over hele Det forenede Kongerige, der var brændpunkter for rekruttering for at sende fanatiske jihadist-rekrutter til først at blive uddannet i Afghanistan og Pakistan, og dernæst sendt til Kaukasus-området for at tilslutte sig de tjetjenske netværk, der udførte en blodig terrorkampagne mod Rusland. I Egyptens tilfælde blev den Islamiske Jihad-gruppe, der udførte massakren på turister på de historiske steder i Luxor i Øvre Egypten, kørt fra London af netværk, der blev finansieret og beskyttet af den britiske regering.

Så det spørgsmål, vi har for os med de 28 sider, går videre end til Saudi Arabien. Det går direkte til kernen af karakteren af de imperiemagter, der stadig eksisterer på denne planet. Og vi har derfor, ved at frigive disse 28 sider, og ved at frigive et element af sandheden, ikke alene en

enestående mulighed for at opnå retfærdighed for familierne, for amerikanerne og for alle ofrene for terrorisme i hele verden; men vi lægger også grunden til at få lukket dette apparat ned, én gang for alle. For terrorisme er ikke et »sociologisk fænomen«, det er ikke noget, der styres fra bunden og opefter. Ligesom den internationale narkohandel, så styres det ovenfra og nedefter, og alle veje fører sluttelig tilbage til det, som selv den britiske presse refererer til som »Londonistan«.

FRANKRIGS 11. SEPTEMBER: Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, kræver tilbundsgående undersøgelse af Londonistan

Paris, 8. jan. 2015 – Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for Solidarité et Progrès[1], udstedte følgende erklæring i torsdags med titlen »Face à Notre 9/11«, »Vi står over for vores 11. september«, efter blodbadet på det satiriske ugemagasin Charlie Hebdos kontorer, der dræbte 12 mennesker og sårede 11 andre. Erklæringen er oversat fra den originale franske, der kan læses på [Cheminades webside](#):

»Frankrig er truet. Men vi må ikke give efter for frygtens

diktatur. For at holde hovedet koldt må nationen forenes for at bekæmpe terrorismen overalt, hvor den viser sig, og frem for alt ikke længere tolerere de forudsætninger, under hvilke den blomstrer.

Det er vores politis, vore nationale sikkerhedsstyrkers (gendarmeriet) og vores efterretningstjenestes ansvar at bekæmpe terrorismen. De må tage den umiddelbare trussel, vi konfronteres med, meget alvorligt, over alt og i deres daglige indsats. Der er ingen 'ensomme ulve'; der er mindre og mellemstore terrororganisationer, som mere eller mindre manipuleres. Vi må fra andre europæiske lande kræve en grænsekontrol, der er betegnelsen værdig, for vi er i krig. Hjemme må vi gøre en ende på alle tilskyndelser til vold, inklusive via billeder, der udbredes i voldelige videospil, som terroristerne ofte er glødende tilhængere af, og som er med til at gøre dem til syge sjæle.

Ansvar for at forandre forudsætningerne ligger i vores generelle politik. Vi må stille Saudi Arabien og Qatar, hvor visse institutioner og familier har finansieret og fortsat finansierer 'salafist'-terrorisme, til ansvar. Vi må stille Recep Tayyip Erdogans Tyrkiet, som spiller på begge sider og således er medskyldig, til ansvar. Vi må gøre en ende på alle »*særlige partnerskaber*« med disse lande.

Vi må kræve en undersøgelse af den rolle, der spilles af banknetværk, især de britiske, og som agerer som overførselskanaler for de penge, som stilles til rådighed for terroristerne i al-Qaeda og Islamisk Stat. Det er disse falskmøntnere, der holder disse forvildede kriminelle gående.

Vi må desuden ikke tillade debatten at afspores til at dreje sig om at være imod immigration og muslimer, som ville føre til, at vi gik i den fælde, der er udlagt for os. At bekæmpe antisemitisme i særdeleshed med al vor kraft betyder, at vi støtter en dialog mellem civilisationer, kulturer og

religioner.

Lad os sige det ligeud: Med den strategi for kaos, der er rettet mod Europa og Frankrig, kaster finansoligarkiet ved på den islamiske terrorismes bål – det afsløres af aftalerne mellem Londonistan-systemet og Saudi Arabien – samtidig med, at de kræver krig mod islam, som PEGIDA-bevægelsen[2] i Tyskland og de nationalistiske netværk i Frankrig, inklusive inden for Front Nationale, gør det. Frankrig er »en bestemt idé«, eller en pagt indgået med frihed i verden, og ikke et afsporet begreb om doktrinær suverænisme, som hos det britiske UKIP[3] eller Alternativ for Tyskland[4], som de facto er associeret med PEGIDA.

Udelukkende kun i en verden uden City of London og Wall Street, og indgydt liv af ånden fra Den nye Silkevej på global skala, ånden fra en gensidig udvikling, kan terrorisme virkelig bekæmpes. Frankrig kan og må blive en grundpille i denne nye verden.«

Foto: Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat; formand for Solidarité et Progrès

[1] LaRouche-bevægelsen i Frankrig, -red.

[2] Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes (Pegida; dansk: Patriotiske europæere mod islamiseringen af Vesten), er en tysk, politisk bevægelse med base i Dresden. Siden oktober 2014 har den organiseret offentlige demonstrationer, der tager sigte på den tyske regering mod det, den anser for at være en islamisering af Europa.

[3] U.K. Independence Party

[4] Alternative für Deutschland

GCC-lande stadig forenet under Union Jack

24. marts 2014 – Internt står Golfens Samarbejdsråd (GCC) over for en stor politisk og diplomatisk krise, men eksternt forbliver det loyalt over for de angloamerikanske planer om at destabilisere og opsplitte de større nationer i det Sydvestlige Asien gennem terrorisme og religiøse krige. 5. marts kaldte Saudi Arabien, De forenede arabiske Emirater og Bahrain deres ambassadører hjem fra Qatar pga. det, de betegnede som sidstnævntes indblanding i deres landes interne sikkerhedsanliggender.

Uenigheden har forbindelse med Qatars fortsatte støtte til det Muslimske Broderskab (MB) i Egypten og andre arabiske lande, mens Saudi Arabien i slutningen af februar havde erklæret Broderskabet for en terrorgruppe sammen med flere bevæbnede, islamiske grupper, som er aktive i den sekteriske blodsudgydelse i Syrien og Irak. Egypten har også erklæret MB for en terrorgruppe, og dets topledere er alle fængslede. Ligeledes har Saudi Arabien støttet revolten/militærkuppet i Egypten imod MB-regeringen siden juli 2013.

I tilbageblik har saudierne haft et had/kærlighedsforhold til MB i mere end 50 år. For saudierne var de nyttige redskaber imod egyptiske regeringer, begyndende i Gamal Abdul Nassers regeringstid, mens saudierne og andre GCC-lande var nyttige for MB som rige finansstøtter. Men de var uenige om teologiske og politiske principper. Egypten, engang de arabiske nationers politiske og demografiske ryggrad, er planlagt til at blive svækket og blive sekundær til Saudi Arabien i regionale

anliggender.

Med hensyn til Riyadh's erklæring om krig mod terror, så er det et stunt, som de udførte efter at de var blevet afsløret som den største støtte af islamisk terror af mange lande i regionen, inkl. dens hovedofre, Syrien og Irak. Dette kommer oven i landets rolle i terrorangrebene den 11. september i USA og afsløringen af dets støtte til tjetjenske og andre kaukasiske terrorgrupper i Rusland.

Selv om Golfstaterne nok støtter forskellige terrorgrupper og politiske grupper, der undertiden er i konflikt med hinanden, i Syrien og Irak, så passer den kollektive nettovirkning ind i den angloamerikanske dagsorden for regimeskift og fragmentering af nationer langs etniske og religiøse linjer.

Saudi-Qatar-UAE-Kuwait-terrorkrigen mod Syrien og Irak står over for store udfordringer, idet de syriske og irakiske hære genvinder vigtige strategiske positioner på jorden fra disse splittede terrorgrupper. De saudiske efterretningstjenester er nu i færd med at reorganisere et stort antal af de forskellige terrorgrupper til en hær kaldet den Islamiske Front med henblik på at lancere en ny offensiv mod Damaskus. Obamaregeringen og NATO støtter i balance med hinanden den nye hær, siden saudierne angiveligt skulle have udrenset den for pro-al-Qaeda-terrorgrupperne, såsom Jabhat al-Nusra og den Islamiske Stat i Irak og Levanten. I mellemtiden kan de to sidstnævnte stadig nyde støtte fra Qatar, mens de besætter grænseområdet mellem Irak og Syrien.